

[Ejnar Kjær.]

sikker paa det, og mine Tvivl gælder da navnlig Skalaens øverste Ende.

Saa vidt jeg kan se af den grafiske Fremstilling, der ledsager Bemærkningerne, skal der til Kasser, hvis Medlemmers Aarsindtægt ligger paa 4 100 Kr. og derover, gives et Tilskud paa 15 pCt. Naar man nu ved, hvordan Aarsindtægten beregnes, og man altsaa ogsaa ved, at der her kan blive Tale om Indtægter, der ligger betydeligt højere end de 4 100 Kr., kan der med nogen Grund spørges, om det er helt rimeligt, at det offentlige giver Tilskud i saadanne Tilfælde. Naturligvis er jeg indforstaaet med, at det er klogt og rigtigt, at ogsaa Arbejdere med saadanne relativt store Indtægter er arbejdsløshedsforsikrede, men det vil for en almindelig Betragtning ogsaa være rigtigt, at de selv betaler, hvad det koster; man maa jo i denne Forbindelse huske paa, at overordentlig mange af disse Menneskers Medborgere har langt mindre Indtægter, og at de Indtægter er mindst lige saa usikre som de, der her er Tale om, men de har ingen Mulighed for at blive arbejdsløshedsforsikret; de har altsaa heller ingen Mulighed for i paakommende Tilfælde, naar Vanskelighederne melder sig, at faa Støtte af Midler, tilvejebragt til Dels ved offentlig Hjælp, de har stort set kun een Mulighed: den at komme med til at betale det, som de andre, ogsaa de andre, der har større Indtægt end de selv, faar.

Jeg kunde altsaa have ønsket, at man nu, da Aftrapningsspørgsmaalet er paa Tale, havde ført Aftrapningen igennem til Nul eller til et andet Punkt, hvor man havde sagt Slut.

Hvad angaar Pristalsreguleringen af Tilskudsskalaen, er det for saa vidt et nyt Princip, og jeg er ikke helt sikker paa, at det er et heldigt eller et rimeligt Princip. Det forekommer mig i nogen Grad at være, hvad man kan kalde Dobbeltbelægning. Man har gennemført Pristalsregulering paa Lønningerne, man har Pristalsregulering paa Understøttelserne, og nu foreslaas det ogsaa gennemført i selve Grundlaget for Statstilskudsfordelingen til Forsikringen. Det vil jeg for mit Vedkommende være meget betænkelig ved at gaa med til. Jeg ser ikke rettere, end at den prisregulerede Lønning eller Understøttelse maa bære de Byrder, Tiden og Forholdene medfører, saadan er det for andre prisregulerede Indtægter, og saaledes maa det ogsaa være for Arbejdernes. Jeg forstaaer nok, at man siger, at naar Indtægterne gennem Prisregulering stiger, falder Tilskudsprocenten,

og saa stiger Arbejdernes Præmie. Det er rigtigt, men Arbejdernes Skat stiger jo ogsaa paa Grund af Pristalsregulering af Lønningerne, og der er der dog vist ingen, der tænker paa at give Lempelser.

Hvad angaar det andet Regeringsforslag, har det ligesom det førstnævnte to Formaal, for det første at gennemføre en Pristalsregulering af Understøttelserne fra 1. December i Stedet for 1. April, og for det andet at yde et ekstraordinært Statstilskud til vanskeligt stillede Arbejdsløsheds-kasser. Jeg maa nu, naar Talen er om det første af disse Formaal, sige, at vi ikke fra Venstres Side er helt glade for disse stadige Ændringer i det, man vel kan kalde Arbejdsløshedens faste Regler. Man var allerede inde paa det i Fjor, da man gennemførte Omlægning af Understøttelsesaaret, og man er inde paa det igen nu, da man vil ændre Tidspunktet for Pristalsregulering. Vi mener, at der i en saadan Lovgivning maa være visse faste Holdepunkter, men da vi som alle andre erkender Øjeblikkets meget store Vanskeligheder for de understøttede, og da Forslaget, som det hedder i Bemærkningerne, kan gennemføres uden nogen egentlig direkte Udgift for det offentlige, i alt Fald uden nogen væsentlig Udgift, finder vi ingen Anledning til at modsætte os det.

Hvad angaar den anden Del af Lovforslaget, det ekstraordinære Tilskud til vanskeligt stillede Arbejdsløsheds-kasser, ja, da fremstilles det jo i Bemærkningerne og for øvrigt ogsaa i den højtærede Ministers Fremsættelsestale som noget, der egentlig ikke har saa forfærdelig megen Forbindelse med det andet. Mon man ikke lige saa godt kunde sige det lige ud, saadan som for øvrigt ogsaa den socialdemokratiske Ordfører gjorde det, at der er en Del Kasser, som i alt Fald efter Ministerens Mening vanskeligt kan bære de forøgede Byrder, som Fremrykningen af Tidspunktet for Pristalsreguleringen medfører, og disse Kasser ønsker man at støtte. Det forekommer mig, at det hele vilde blive noget simplere og lettere derved. Jeg skal da sige, at vi i det Udvalg, som jeg formoder kommer til at beskæftige sig med disse Forslag, er rede til at se paa de nævnte daarligt stillede Kassers Forhold, og de Oplysninger, som man i Udvalget kan give os om disse Kasser, vil være afgørende for den Stilling, vi vil indtage til den sidste Del af Lovforslaget.

Jeg har ønsket at fremsætte disse Bemærkninger angaaende Forslagene Enkeltheder og vil gerne derudover fremføre enkelte mere almindelige Betragtninger,